

2021.03.27. Zsámár É. bizonyágtétele

Kedves Testvérek!

Zsámár Éva testvérünk bizonyágtétele előtt el kell mondanom, hogy kezdtem nyugtalankodni Éva testvérünk felől, mert már egy hónapja nem írt, és semmi hírt nem kaptam felőle. Imádkoztam, és levelet is írtam neki:

„Kedves Éva Testvérünk!

Már régen kaptam levelet. Nem tudom, hogyan van. Nem lett-e beteg, ebben a nagy járványban? Az utolsó levelét febr. 25-én írta. Vagy írt közben levelet, csak valami miatt nem jutott el hozzám, mint már volt rá példa?

Ha nehéz írnia, kérem, csak egy szót írjon, hogy tudjam, az Úr kegyelmében van.

Testvéri szeretettel:

Imre”

A levelemre (e-mail) sem jött válasz. A megkérdezett testvérek sem tudtak róla semmit. Írtam e-mailt az intézetnek is, arra sem kaptam visszajelzést. (Éva testvérünk bizonyágtételéből világossá vált, hogy miért.)

Végre 2021. 03. 26-án kaptam tőle választ:

„Kedves Imre Testvér!

Tűz volt az otthonban. Isten kegyelméből csodálatosan megmenekültünk. Ma lett először internet. Írtam kézzel másnap egy bizonyágtételt arról, hogy én hogy éltem meg azt az éjszakát. Azóta több információ birtokában mondhatom, hogy ha pár perccel később értek volna a tűzoltók, és nem sikerült volna az alagsorban lokalizálni a tüzet, komoly katasztrófa lett volna. Sokan bent égtünk volna. Nekem csodálatos élmény volt az Úrral.

Rengeteg levélre kell írnom. Először a bizonyágtételt küldöm mindenkinek, ha leírtam.

Testvéri szeretettel: Éva”

Íme a bizonyágtétel, amit ma kaptam e-mailben:

A címe: **„Öröm” Tűz az otthonban.**

„Igaz az az Ige, hogy *„Akik Istent szeretik, azoknak minden a javukat szolgálja.”* Eddig is sokszor megtapasztaltam, de ma egy életre szólóan mélyen bevésődött a szívembe, mint a Zsolt 50,15 is. *„És hívj segítségül a nyomorúság idején, én megszabadítlak, és te dicsőítesz Engem”.*

Hogy válhat egy komoly vészhelyzet örömmé? Muszáj ezt megosztanom másokkal is, mert csodálatos kincs.

Éjjel 3 óra körül felébredtem, és szokásomhoz híven imádkozni kezdtem.

Szívemet az a melegség járta át, mint amikor érzem Istennel és az Úr Jézussal való nagyon szoros közösséget.

3/4 4 körül volt, mikor Jó Atyám kezébe tettem le a mai napom is, hogy úgy legyen, ahogy Ő akarja, amikor felvisított a tűzjelző hangja. Tudtam, hogy tűz van és átfutott az agyamon, hogy nekem nincs esélyem menekülésre. Kétszer volt próba tűzriadó az intézetben mióta itt vagyok. Engem figyelmeztettek, hogy ne ijedjek meg, csak próba, hogy mennyi ideig tart a többiek kimenekítése. Általában 15-20 perc alatt mindenkit kimenekítettek, csak én maradtam bent az épületben. Akkor kicsit elgondolkoztam, hogy valóságos tűz esetén én a lángok martaléka lennék az emeleten, míg a földszinten ágyastól kitolhatnának, de nem szóltam.

Most valóságos tűzjelzés volt. Éjjel csak 2 nővér van ügyeletben a két szinten maximális kapacitás esetén 85 főre, most valamivel kevesebben vagyunk a járvány miatt. Reménytelen helyzetben voltak, de a legfontosabbat megtették, értesítették és beengedték a tűzoltókat.

Imám folytatásként csak annyit mondtam: Atyám, ha lehet, légy irgalmas hozzánk! (Zsolt. 50,15)

Ezután eszméltem fel a nagy csodára. Magam is meglepődtem, hogy milyen nagy békesség van a szívemben. Semmi félelem, teljes nyugalom. Ez boldogsággal töltött el. Ez nem én vagyok! Ez nem emberi nyugalom. Az Úr Jézus szavai jutottak eszembe: *az Én békességemet adom nektek*. Boldog voltam ettől a felfedezéstől és hálát adtam az én Uramnak, hogy itt van velem.

Közben mintha filmet néznék kívülről. Az ágyam az ablak mellett van, a tudóm gyengesége miatt ferdén, majdnem ülő helyzetben vagyok az ágyban, rálátok az utcára. Nagyon hamar kijöttek a tűzoltók. Egy autó bejött, három kint maradt az utcán. Két mentő-autó is érkezett. Ebből joggal gondolhattam, hogy nagy tűz van.

Hála legyen jó Atyánknak, időben érkeztek, és gyorsan eloltották a tüzet. Csak a lift sérült meg és onnan jött a füst hozzánk. Utólag kiderült, hogy csak az alagsorban volt tűz, amit lokalizálni tudtak. A tűzjelzéstől számítva kb. 3/4 óra alatt lezajlott minden. Senki nem sérült meg, nem kapott füstmérgezést. Jött a főnővér közben megnyugtatni a betegeket. Kitérte a nővérral az ablakokat és becsukták az ajtóinkat, hogy a folyosóról ne jöjjön be a füst. Így a felső szinten füstszag és tűz nélkül megúsztuk a dolgot

Nekem hasznomra vált ez az éjszaka. Megmutatta, hogy a hit és a teljes szeretet kiűzi a félelmet. Aztán megtudhattam, hogy Sidrák, Misák és Abednégó mit éltek át a tüzes kemencében, és Dániel az oroszlánok vermében Boldogok voltak, mert velük volt az Úr. Teljes biztonságban voltak Vele, és ámultak a csodán, ami velük történt.

Más hitetlenként, és más hívőként olvasni ezeket a történeteket, és egészen más megtapasztalni, benne lenni ilyen helyzetben. A tűz valójában csak epizód volt, és a megtapasztalás az igazi kincs.

Most is az 50-ik énekünk refrénje volt bennem: „Hála tölti be szívemet. Szeret az Úr, nagyon szeret”. És még Túrmezei Erzsébet egyik vers-fordításának vége:

„Kitől és mitől félhetnék én
Az Úr tenyerén”.

Áldom és dicsóítem az Urat.

Szeretettel:

Éva”

Vele együtt mi is adjunk hálát megtartó Urunknak!

Debrecen, 2021. március 27-én,

Apostol Imre